

hightech schattenjacht

op zoek naar cache 'ekers moeras'

t bart moors . f kristien wintmolders

Geocaching is eigenlijk een ouderwetse schattenjacht, maar dan met een hypermodern toestel: de hand-GPS. De geocacher voert de coördinaten van de plek in zijn toestel in en kan er dan naar op zoek, en naar de schat, dus. Dat blijkt een waterdichte doos of koker met een aantal voorwerpen en een logboek in. Bedoeling is dat je er één voorwerp uitneemt en er ook zelf weer één instopt, zodat de schatkist nooit leeg raakt. In het logboek schrijf je de datum van je bezoek en een origineel tekstje. Zodat mensen die na je komen, nog iets te lezen hebben. Kom, we zullen samen eens een cacheke doen...

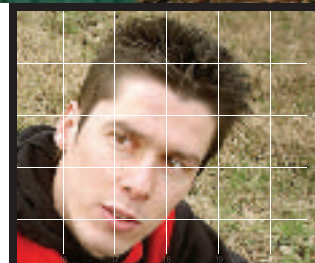
En dus ging ik met Peter Van den Berghen en Kathleen Van den Borre op zoek naar de cache met de naam *Ekers moeras*, die door een zekere Basill achtergelaten werd. De website geocaching.com geeft aan dat het vertrekpunt ligt op N 51° 16.892 E 04° 24.558. Het blijkt een kleine parking in Ekeren, aan de rand van een natuurgebied. We vertrekken voor enkele uurtjes stappen. Ondertussen geeft Peter Van den Berghen wat uitleg: "Geocaching ontstond - hoe kan het anders? - in de Verenigde Staten. In 2000 schafte Bill Clinton de Select Availability (SA)

af. SA verhinderde de accurate werking van GPS (Global Positioning System). De Amerikanen installeerden SA voor de veiligheid van het land. Toen SA wegviel, kon plots iedereen zijn of haar positie nauwkeurig bepalen met GPS. Het systeem werkt met radiogolven. De GPS-unit bepaalt je locatie met behulp van 24 Amerikaanse satellieten die ergens boven onze hoofden zweven. Of hoe een miljardeninvestering van de Amerikanen ons een ontspannende zoektocht bezorgt, en dat voor een paar honderd euro - de prijs van een hand-GPS. Jeremy Irish zag de mogelijkheden van geocaching en sindsdien groeit het spel enorm. Er zijn nu ongeveer 84.000 caches verborgen, in 197 landen, en er komen er iedere dag bij."

voor grote jongens

Eerste opdracht. Opdracht? Ja, geocaching is al zo geëvolueerd dat je de coördinaten niet zomaar in handen krijgt. Een dosis gezond verstand is best nuttig om de raadsels op te lossen die je de juiste coördinaten van de schat opleveren. Het begint vrij makkelijk. Wandel naar N 51° 17.050 E 04° 24.471 en noteer het cijfer op de kleine paal. Verminder het getal met 76. Wat overblijft, is een van de vier coördinaten die ons straks op de juiste plaats moeten brengen.

"Geocaching is avontuurlijk", vervolgt Peter. "Dat is een van de grootste troeven van het spel. Je weet altijd waar je vertrekt, ➤

Mag het ook iets pittiger, avontuurlijker? En tegelijk ontspannend voor lichaam én geest? Bart Moors neemt je elke maand mee op een iets dynamischer dagtrip. Zet je schrap voor het geocachen.

maar nooit waar je uitkomt. Samen met een vriend ben ik 's avonds al eens aangehouden door de politie. Bleek dat er in de buurt een hert was aangereden. De politie dacht dat wij met onze verstralers het arme beest aan het zoeken waren. Andere geocachers zochten aan het Zuiderterras in Antwerpen een schat in de omgeving van een stel auto's. Met hun zaklampen verontrustten ze de buurtbewoners, die prompt de politie verwittigden. De politie kwam ter plaatse en controleerde de 'gangsters'. Na de verklaring van de cachers meldde een agent

aantal *ontmaagdingen* komt in je persoonlijke statistieken." "Ik weet niet wat ik het leukst vind, een cache zoeken of er één verstopten", dendert Peter enthousiast verder. "Het maken van een cache neemt wel veel tijd in beslag. Je moet een heel concept uitwerken. In Antwerpen heb ik nu een cache verstopt die je kunt vinden met behulp van detailfoto's van gebouwen. Als je het gebouw op de foto kent, moet je ernaartoe - je vindt er ergens een cijfer dat je de coördinaten van de cache helpt vinden. De moeilijkheden worden hoe langer hoe origineler.

aan de centrale: *Het is in orde, het zijn grote jongens die op zoek zijn naar een schat.*"

"Wat ook gebeurt, is dat je een cache niet vindt. Op sommige plaatsen ben ik drie keren moeten terugkeren voor ik hem had. Dat speelt toch in je hoofd. Je weet overigens op voorhand hoe moeilijk een cache is. Er staan telkens twee reeksen sterren bij. Eén geeft de moeilijkheidsgraad van het terrein aan en één de moeilijkheidsgraad om de cache te vinden. De sterren zijn vrij objectief. Met vragen kun je ze via de website laten bepalen. Ik zal voor geocaching mijn slaap niet laten, maar ik moet toegeven dat ik er op het werk al eens mee in mijn hoofd zit. Het is een verslavende hobby. Ik ben er echt door gebeten." "Over het algemeen doen er meer mannen aan geocachen", mijmert Kathleen. "Het spelletjeselement, neem ik aan..."

en nu: ontmaagden

Inmiddels zijn we op het tweede belangrijke punt. Hier moeten we een mini-koker zoeken die in een boom verstopt zit. Mijn hart slaat enkele keren sneller als ik de koker vind. De opdracht is niet te moeilijk. We hebben de tweede coördinaat. Dat schiet op. Maar, wie verstopt die caches eigenlijk, Peter? "Iedereen kan caches leggen. Je moet er alleen voor zorgen dat je een waterdichte doos met daarin een aantal prullaria en een logboek verstopt en er de coördinaten van noteert. Best kijk je ook eens op www.geocache.be voor de regels van het spel. Niet alles kan: op een privé- of natuurgebied verberg je best geen cache. Ten slotte meld je je cache aan op de website www.geocache.com. In België liggen er nu rond de 400. Cachers popelen om nieuwe exemplaren *aan te vallen*. Mijn eerste cache, die ik in augustus 2002 verstopte, werd al binnen de 24 uur gevonden. Als eerste dat maagdelijk wit logboek tekenen geeft je zeker prestige. Het

Zo is er ook een cache waarvoor je een disc-man nodig hebt. Waarschijnlijk ligt er dus onderweg een schijfje verstopt met een opdracht erop. In het Middelheim is er een leuke cache met kunstwerken. Uiteraard moet je dan in het logboek iets kunstzinnigs tekenen. Aan de kust is er dan weer een cache die de *kusttramarathon* heet. Je moet constant van de tram af om uiteindelijk bij de juiste coördinaten te geraken. Op die manier reis je dan de hele kust af. Nog een andere originele invalshoek is een cache die je alleen in het donker kunt doen. Als je met een zaklamp in de juiste richting schijnt, flikkert er een reflector. Cijfers, raadsels en reflectoren brengen je bij de cache. Je kunt het zo gek niet bedenken of het is er. Als je creatief bent, is dit de ideale hobby. Wat mij betreft, staat er nog een reuzencache over heel België op stapel. Door in iedere provincie een cache te vinden en er de gegevens van samen te leggen, moeten de zoekers bij een *eindcache* uitkomen. Maar het zal nog even duren voor ik die afheb..."

20 dikke knotwilgen

Tijd voor de derde opdracht van de cache Ekers moeras. Volgens de website moeten we een getal zoeken op de plaats N 51° 17.086 E 04° 23.364. Na enkele bewerkingen hebben we de derde coördinaat. Als we juist hebben geteld. De aandachtige lezer merkt dat we geen getallen noemen. Logisch, we willen de cache niet verraden. Zullen we er ook wel iets vinden? Er moeten toch ook caches verloren gaan? Dat is zo, maar voor Trip heeft de ontwerper van de cache Ekers moeras, Basill, het hele spel nog eens willen controleren. Peter: "Natuurlijk zijn er caches die verdwijnen. Ook niet-cachers vinden er al eens een en dan hangt het er maar vanaf wat ze ermee doen. Sommige mensen nemen alles mee, andere

vernielden de koker, maar er zijn er gelukkig ook die de regels volgen. Dat is ook niet moeilijk, want in iedere cache steekt een geplastificeerd papier met de regels van het spel op.” “De leukste caches zijn die waar je lang naar moet zoeken”, vervolgt Kathleen. “Je wilt bijna opgeven, maar op het laatste moment word je toch beloofd. Ik herinner me ooit een cache die we in het donker liepen te zoeken. Onze gsm’s waren plat omdat we het licht ervan zoveel gebruikt hadden. Bleek dat onze schat verstopt zat in de buurt van een knotwilg - maar

Plots blijkt dat we aan de andere kant van de schrikdraad moeten zijn. Erover springen? Nee, dat doe je beter niet. Je houdt je aan de regels. We lopen een eind verder, vinden een doorgang en lopen op 400 meter van de cache. Overal liggen sporen - uitwerpselen - van Galloway-runderen. We komen er evenwel geen tegen. Nog 30 meter, 29, 28, 27... Hier moet het ergens zijn. Een foto van een boom maakt het ons iets gemakkelijker. Hebbes! Peter vindt de cache en maakt een foto - een bewijs dat hij *Ekers moeras* gevonden heeft.

er stonden wel 20 dikke wilgen op een rij. Begin maar eens te zoeken in het donker. Peter ging op zijn hurken zitten, zomaar bij een boom...” “Ik stak mijn hand uit en... had de cache vast.” Kathleen: “Wat ik ook enorm vind, is de sportiviteit onder de cachers. Als je er dichtbij bent, maar je vindt de schat niet, kun je altijd naar de maker van de cache bellen, of naar iemand die hem al gevonden heeft. Ze helpen je graag.”

kattengeschrijf

Op de vierde plek zoeken we een mini-container - in dit geval een fororolletje - met een Zweedse puzzel. Als die opgelost is, zoeken we de medeklinker die het meest overblijft. De waarde van de medeklinker (A=1, B=2...) geeft de vierde en noodzakelijke coördinaat. We kunnen op zoek naar de cache. De spanning stijgt... “Om te geocachen moet je graag buiten zijn. Voordeel van het spel is dat je op plekken komt die je niet eens vermoedde. Sommige mensen plannen hun vakantie in functie van deze hobby. Een koppel heeft inmiddels al heel Cyprus verkend met behulp van caches. Zonder één toeristische folder kwamen ze op plaatsen waar normale toeristen niet komen. Kijk, nu kan ik onze positie bepalen tot op 5 meter nauwkeurig. Dat is straf. De ontvangst van de radiogolven wordt namelijk nogal eens verstoord door hoge gebouwen of een dicht bladerdek. Je moet dus goed uit je doppen kijken en logisch redeneren. Ook als je een cache echt niet vindt, moet je eens controleren of al je gegevens kloppen. Er ontstaan fouten door onnauwkeurigheden. Een vriend van mij, van wie ik de naam niet ga noemen, heeft echt een kattengeschrijf. Dat helpt je niet vooruit.”

galloway-runderen

Peter voert de vier coördinaten in de hand-GPS in, die dan de richting aangeeft. We bevinden ons op 200 meter van de cache.

“In zo’n cache zit vanalles”, zegt Peter. “Sowieso een logboek en een potlood. Hier, schrijf jij er maar iets in. Het moet een potlood zijn, want een pen is onderhevig aan temperatuurverschillen. Het zou zonde zijn als je een cache vindt, maar niets in het logboek kunt schrijven.” “Het zijn overigens ook de cadeautjes die mensen ervan overtuigen dat geocaching de moeite waard is”, lacht Kathleen. “Een vrouw die er geen kaas van gegeten had, vond met haar man ooit een receptenboekje in een cache. Sindsdien is ze verkocht. Voedsel is uiteraard uit den boze. Niet alleen bederft het, maar dieren ruiken het en proberen misschien ook een *cacheke* te doen...”

Voor sommigen gaat geocaching over van een hobby naar een passie. Het competitie-element speelt dan ook mee. Op de website www.geocache.be vind je statistieken over de cachers en caches, over het aantal ontmoetingen, over het aantal caches dat een bepaald persoon op één dag vond, enz. Er zijn er die meer dan 300 caches en tot 40 ontmoetingen op hun palmares hebben. Peka, de codenaam van Peter en Kathleen, heeft al meer dan 50 caches en één ontmoeting mogen noteren. Nog een gouden raad van Kathleen: “Als je de cache gevonden hebt, is het niet altijd duidelijk welke richting je uit moet om je wagen terug te vinden. Daarom helpt het om de coördinaten van je parkeerplaats in je GPS-unit te zetten. Loop je verloren, dan vind je tenminste je auto nog terug...”

Info

Alle info over geocaching vind je op twee websites: www.geocaching.com en www.geocache.be. De eerste is de moedersite, de tweede geeft de uitleg in het Nederlands en caches in je eigen buurt.